done by the Government and by me individually. I will take every one of the hon. Members into confidence and if they want me to do a particular thing they may instruct me to do it and they can guide me in this matter and I am always at their disposal. So, I do not think that there is any necessity for the adjournment of this House.

MR. SPEAKER: After the statement made by the Hon. Chief Minister, I hold that it is not necessary to adjourn the business of the House to discuss this matter.

கடைசியாக திரு. மார்டின் அவர்கள் அவர்களுடைய ஒற்றி வைப்புத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவரும்போது, டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களுக்கு 67-வது விதியின்கீழ் சொன்ன தீர்ப்பை அனுசரித்து, அந்த விதியைக் கடைப்பிடித்து, ஏதாவது விளக்கம் தெரிவிக்க வேண்டுமென்றால் விதிக்கு உட்பட்டு தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

(ix) சென்னையில் மாணவர்கள்-அரசு பேருந்து தொழிலாளர்கள் மோதல்

திரு. டி. மார்டின்: ஸ்பீக்கர் சார், தங்கள் அனுமதியின் பேரில், தமிழகச் சட்டப்பேரவையின் 42-வது விதியின்படி கீழ்க்கண்ட அவசரமும் பொது முக்கியத்துவமும் வாய்ந்த விஷயத்தைப்பற்றி விவாதிக்க சபையின் நடவடிக்கைகளை ஒத்திவைக்கக் கோரி முன்னறிவிக்கை கொடுத்துள்ளேன்:

"சென்னையில் 25—3—1968-லும் 26—3—1968-லும் மாணவர்களுக்கும் தமிழக அரசின் பேருந்து தொழிலாளர்களுக்கும் நடந்த மோதல்".

தலைவரவர்களே, ஏற்கெனவே கொடுத்த தீர்ப்பைப்பற்றிக் கூறினீர்கள். அந்தத் தீர்ப்பை என் கவனத்தில் வைத்துத்தான் நானும் என்னுடைய இந்த மோஷனைக் குறித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாணவர்களுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் நடந்த போராட்டம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அதில் குற்றவாளி யார், அல்லது யார் தவறிழைத்தவர்கள் என்பது பற்றி நீதி விசாரணை நடத்தட்டும். இந்த மாமன்றத்திலே நேற்று, நாங்கள் மாணவர்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தரப்படவில்லை, மாணவர்களுடைய விடுதிகளிலிருந்து மாணவர்கள் எல்லோரும் வெளியே சென்றிருக்கிறார்கள். போலீஸ் பாதுகாப்பு போட்டும் பாதுகாப்பு கொடுக்கப்படாத நிலையில் சட்டக்கல்லூரி மாணவர்கள் விடுதியிலேயிருந்து வெளியே சென்றுவிட்டார்கள். திரும்பிச் செல்லுவதற்கு அச்சப்படுகிறார்கள். வெளியூரிலிருந்து வந்த மாணவர்கள் நிலை என்ன, அவர்கள் எங்கே, எவ்வாறு இடம் பெறுவார்கள் என்று கேட்டோம். அதே நிலைதான் இன்றும் நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த மாணவர்கள் விடுதியிலேயிருந்து வெளியே சென்ற மாணவர்கள் எத்தனை பேர்கள், அவர்கள் நிலைமை என்ன என்பதுபற்றி எந்தவிதமான விவரமும் தரப்பட வில்லை. குறிப்

பாக, விடுதிகளில் இருந்த மாணவர்களுடைய பெற்றோர்கள், தங்கள் குழந்தைகளின் நிலை என்ன, அவர்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது, என்று தெரியாத நிலையில் வெளியூர்களில் இருக்கிறார்கள். துப்பாக்கிச் சூட்டினாலும், வேறு எந்தத் தாக்குதலினாலும் காயம் பட்டவர்கள் எத்தனை பேர் என்ற புள்ளிவிவரங்கள், எத்தனை பேர்கள் எந்தவிதத்தில் காயம் அடைந்தார்கள், துப்பாக்கிச் சூட்டினால் காயம் அடைந்தார்களா, இல்லையென்றால் வேறுவிதத்தில் தாக்குதலுக்கு ஆளானார்களா, சாதாரண காயம் எத்தனைபேருக்கு கடுங்காயம் எத்தனைபேருக்கு என்ற விவரங்கள், எத்தனை பேர்களுக்கு ஆஸ்பத்திரிகளில் உதவி செய்து கொடுக்கப்படுகிறது என்ற விவரங்களைச் சர்க்கார் முக்கியமாக அளிக்க வேண்டும். வெளியூர்களில் இருக்கின்ற பெற்றோர்கள், தங்கள் பிள்ளைகள் எப்படியிருக்கிறார்களோ என்று நினைக்கிறார்கள். காரணம், இந்த மாதிரியான சம்பவத்தில் மாணவர்கள் சிலர் இறந்து விட்டார்களோ என்று அச்சப்படக்கூடிய நிலைமை பொது மக்களிடையே பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. இதையெல்லாம் நீக்குமுகத்தான் அரசு இந்தப் புள்ளிவிவரங்களைக் கொடுக்க வேண்டும். தொழிலாளர்களாக இருந்தாலும் சரி, அதைப்பற்றி நல்ல விவரங்களைத் தரவேண்டும். இந்த மாதிரியான புள்ளி விவரங்களைத் தருவதால் நீதி விசாரணைக்குக் குந்தகம் ஏற்படாது.

மேலும் ஒன்று, மாணவர்களின் இல்லங்களில் தீ வைக்கப் பட்டது, பொருள்கள் நாசப்படுத்தப்பட்டன, படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகங்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, நோட்ஸ்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, இப்படியிருந்தால் அவர்கள் எந்தவிதமாகப் பரீட்சைக்குத் தயார் செய்துகொண்டு வருவார்கள் என்பதை அரசு ஆலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையை நாங்கள் கொடுக்கும்பொழு, சாதாரண நடைமுறையில் இது வரவில்லை என்பதுதான் என் கருத்து. அப்படி வந்திருந்தால், இது நடைமுறை காரியத்திற்குட்பட்டது, இதற்கு இன்னின்ன செய்திருக்கிறோம் என்று சொல்லி இருக்கலாம். அந்தவிதத்தில் சொல்லத் தவறிவிட்டதால் இதைப்பற்றி மாணவர்கள் சமுதாயத்திற்காகவும், மாணவர்களை சென்னைக்கு அனுப்பிய வெளியூர் பெற்றோர் சமுதாயத்திற்காகவும் நான் இந்த அவையில் இந்தப் பிரச்சினையைக் கொண்டுவந்து விவாதிப்பதற்கு சபை அனுமதி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. சி. என். அண்ணாதுரை: தலைவரவர்களே, கனம் மார்டின் அவர்கள் மாணவர்களிலே யார்யாருக்கு, எந்தவிதமான விபத்துக்கள், இடுக்கண்கள் ஏற்பட்டன, சொத்து இழப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்ற புள்ளிவிவரத்தை அவைக்குத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அது நியாயமான கோரிக்கை. அந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் சேகரிக்கப்பட்டுத் தரப்படும்.

1968 மார்ச் 28]

[மாண்புமிகு திரு. சி. என். அண்ணுதுரை]

மாண்புமிகு திரு. சி. என். அண்ணுதுரை : தலைவரவர்களே, அவர்கள் கேட்ட விவரங்கள், அவர்கள் கூறியபடி நீதி விசாரணைக்குக் குந்தகமில்லாத முறையில் தரப்படுமென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நேற்றே கொடுத்திருக்கலாமே என்று அவர்கள் கேட்காவிட்டாலும் இயற்கையாக இந்த எண்ணம் எழும். நேற்றையதினம் காலையிலே இந்த அவையும், பிற்பகலிலே மேலவையும், அது முடிந்தவுடனே கோவை மில் தொழிலாளர்கள் முதலாளிமார்கள் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட கூட்டமும் ஆக இவை முடிவதற்கு இரவு ஒரு மணியாயிற்று. ஆகையால்தான் இந்த விவரங்களையெல்லாம் உடனடியாகத் தேவையென்ற கேட்டுப் பெற இயலாமற்போய்விட்டது. இன்று இந்த விவரங்களைக் கேட்டு எவ்வளவு விரைவில் கிடைக்கிறதோ அவ்வளவு விரைவிலே அந்தப் புள்ளிவிவரங்களை, சம்பவங்களில் ஏற்பட்ட சொத்து இழப்பீடுகள், மாணவர்களில் யார் துப்பாக்கிச் சூட்டிற்கு ஆளானுர்கள், யார் தாக்குதலுக்கு ஆளானுர்கள், யாருக்கு சாதாரண காயம், யாருக்கு அதிகமான காயம் என்ற இந்த விவரங்களெல்லாம் சேகரித்துத் தரப்படும்.

அதைப்போலவே பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களுக்கு ஆறுதல் அளிப்பதற்குக் கனம் உறுப்பினரவர்கள் என்னென்ன விதத்திலே ஆறுதல் அளிக்க வேண்டுமென்று எடுத்துச் சொன்னுலும் அந்த முறையிலே அந்த மாணவர்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கவும், சொத்து இழப்பீடுகளுக்கு ஈடு செய்யும் முறையில் உதவி அளிக்கவும் தயாராக இந்த அரசு இருக்கிறது. இந்த அளவிற்கு நடைமுறையிலே இவைகளெல்லாம் செய்யக்கூடிய விஷயங்களாக இருப்பதால் அவையை ஒத்திவைக்கத் தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுடைய உரைக்குப் பிறகு—விளக்க உரைக்குப் பிறகு—இப் பேரவையை இதற்காக ஒத்திவைக்கத் தேவையில்லையென்று நான் கருதுகிறேன்.

2. நடைமுறைக் கேள்விகள்—தொடர்ச்சி

(iii) முதலமைச்சரின் வெளிநாட்டுச் சுற்றுப் பயணம் குறித்து அவைக்கு அறிவிக்கப்படாமை.

THIRU K. VINAYAKAM : I raise a point of order. This House has been meeting for the past one month and we are coming almost to the end. There is a healthy convention or practice adopted by the Ministers in all democratic countries. Whenever they take important decisions on policy or whenever they want to make statements on matters of policy, that should be made on the floor of the Legislature and not outside. On a former occasion about six months back I catalogued a list about Ministers making their policy statements outside. The Chief Minister said that they were novices in the art of administration and that they